

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№ 1 (220)
СІЧЕНЬ
2023 РОКУ**

ПРО НАДІЮ

Зазвичай на різдвяно-новорічні свята ми вітаємо одне одного, бажаючи здоров'я, багатства, щастя, радості та миру. Так хочеться з оптимізмом, забути всі невдачі і втрати. Але в житті не завжди все гаразд. І не завжди зі святом приходить хороший настрій...

Майже рік ми живемо в особливому стресовій ситуації. Повномасштабна війна, яка прийшла на нашу землю, перекреслила наші плани та мрії. Нині для багатьох головне завдання — просто вижити. Вижити в умовах постійних ракетних обстрілів, вимикання світла та руйнування інфраструктури.

Зрозуміло, що й настрої тут далеко не святковий. Але, як сказав біблійний Еклезіяст, немає нічого нового під сонцем. Так часто було в людській історії. Так було і більше двох тисяч років тому, коли єврейський народ, втративши національну незалежність, перебував під окупацією римлян. Тоді для них золотом мрією була думка про Месію, національно-релігійного лідера, який сяде на втрачений престол царя Давида і відновить державну незалежність... І от настав момент, про який

стисло розповідають євангелісти. Хто не знає різдвяної історії про народження Ісуса у вифлеємських яслах, про ангелів, що співали пастухам, про зірку та мудреців зі Сходу і жорстокого Ірода. І про надію, яку принесла ця подія не лише євреям, але й, як пророче сказав Семен, благословляючи Малюка, — цілому світу.

Євангеліє Ісуса Христа — це розповідь про надію. Надію у темні й тривожні часи. Про те, що щастя не обмежується лише земними царствами і матеріальними вимірами. Вона — про Царство Небесне усередині людини. Про особисті стосунки з Богом через Його Сина Ісуса. Тому протягом двох тисяч років ця різдвяна новина підбадьорювала, вселяла надію та впевненість, була своєрідним маяком серед тривоги та потрясіння.

І нині, коли український народ

проходить свою, на жаль, не першу Голгофу, нехай різдвяні свята допоможуть нашому народу і кожному особисто перейти ці нелегкі випробування. Вистояти не лише в боях на полях бою, але й на особистих фронтах, які проходять через наші серця, душі та почуття. І не зламатися у вірі в Того, Хто, залишивши велич неба, у людській подобі зійшов на землю, щоб дати надію та силу в земній дорозі.

Сьогодні у вогні та випробуваннях відроджується не лише українська нація. Відроджується наш дух, наша віра в живого Бога, Який Сам пройшов непросту тернисту дорогу до перемоги над ворогом-дияволом. Він допоможе пройти її і нам.

Гарних різдвяних свят вам, українці! Сили та мужності, віри та надії усім у наступному році!

Юрій Вавринюк.

СТРАЖДАННЯ ТА ВІЧНІСТЬ

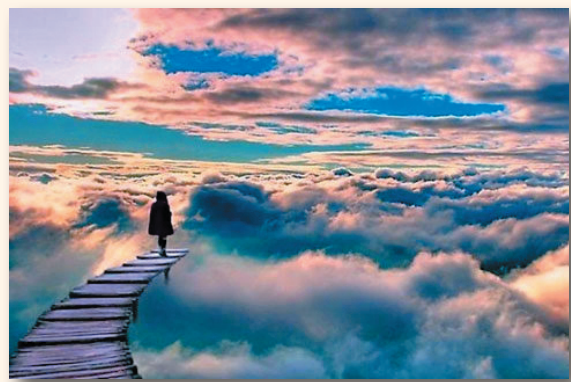
Життя на землі — це лише тісний і вузький коридор, що веде у велику залу вічності Бога. Бог обіцяє вічне життя всім, хто довіряє Христу як Спасителю та Господу. І зносити жахливі страждання в цьому житті можна лише з надією на небесну радість і винагороду, яку ми не можемо навіть уявити.

Апостол Павло пережив неймовірно страждання. Він сам про це пише так: «... а в усьому себе виявляємо, як слугителів Божих, у великій терпінні, у скорботах, у бідах, у тіснотах, у вдачах, у в'язницях, у розрухах, у працях, у недосипаннях, у постах» (2 Кор. 6:4-5).

Та пори все це він каже: «Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновлюється внутрішній. Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірній багатстві слави вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме

дочасне, невидиме ж вічне» (2 Кор. 4:16-18).

Павло прожив земне життя у перспективі вічності. Він розумів, що тривалість цього життя буквально нескінченно мала порівняно з вічним життям, яке ми проводимо з Богом. Чим довше ми будемо у вічності, тим більшим буде розрив між стражданнями цього життя порівняно з вічним життям. Ось чому Павло називав страждання цього життя «легким горем». Проте він не залишався байдужим до важкого становища тих, хто дуже страждає, більше того, він сам був одним із таких. Але він бачив, що ті страждання будуть просто змиті океаном вічної радості та слави, яку Бог дасть тим, хто довіряє Йому.

КОРИСНІСТЬ СУМНІВІВ

Ніхто не заперечуватиме, що віра в Бога просто неможлива без сумнівів. Якби не було сумнівів, це була би не віра, а доведене знання, а цього в стосунках із Богом у видимому світі досягнути неможливо. Принаймні для більшості з нас (не беремо в розрахунок апостола Павла, що «узятий був до третього неба» (2 Кор. 12:2) та інших посвячених у Божі таємниці людей (див. Іс. 6:1-7)).

Ми не можемо погодитися з людьми, які впевнено заявляють, що сумніви є смертним, ледь не найстрашнішим гріхом. Проте відразу слід зауважити, що треба розрізняти невірство і сумніви, бо це величезна різниця. Під сумнівами загалом треба розуміти не сумніви в існуванні Бога, бо саме це і є невірством, а непевність у своїх діях, які спрямовані на служінні Богові.

Деколи перед людиною постають питання: чи правильно розуміє вона волю Божу у своєму житті, чи правильно слідує Божому задуму, чи правильно використовує даний Богом потенціал... Часто сумніви зумовлені Божим мовчанням на молитви. Свого часу в подібну ситуацію потрапив апостол Павло. От як він про це згадує: «Щоб я не звеличувався надзвичайною одкровенням, дано мені жало у плоть, ангела сатани, пригнічувати мене, щоб я не величався. Тричі благав я Господа про те, щоб він відступився від мене. Але Господь сказав мені: Досить для тебе благодаті Моєї, бо сила Моя виявляється в немочі» (2 Кор. 12:7-9). Якщо перед таким титаном віри, як апостол Павло, поставали такі питання, то що вже казати про решту смертних?

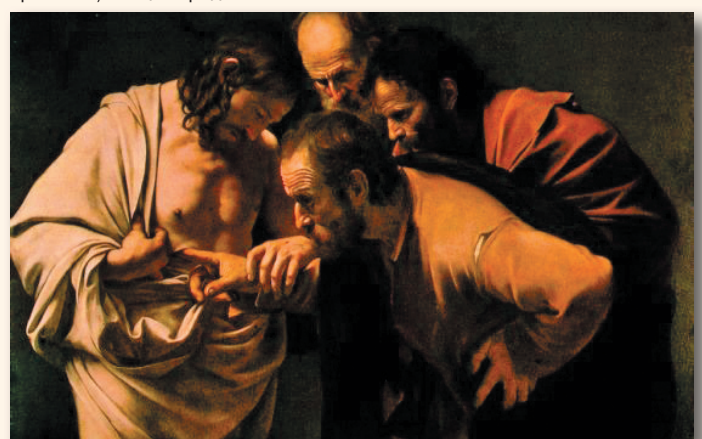
Але зауважмо, ці питання зовсім не є проявами невірства, адже невірна людина у принципі не може служити Богові, і зазвичай саме відсутність сумнівів у трактуванні

духовних питань невірних і вирізняє. А от у людей, які служать Богові, так чи інакше виникають сумніви у вірності виконання свого служіння. І в сумнівах є величезний плюс, власне, тому їх час від часу і допускає люблячий Бог, адже завдяки сумнівам люди зростають у вірі. Саме подолання цих перешкод допомагає людям краще пізнати свого Творця. Хоча, ясна річ, у моменти сумнівів усвідомлення цього факту не сильно полегшує життя...

Абсолютно всі люди живуть напередодні вічності. Наше земне життя, яким би довгим і тривалим воно не було за земними мірками, — просто ніщо порівняно з вічністю. Вічністю, в якій нам доведеться бути з Богом чи без Нього, відповідно з усіма супутніми наслідками.

І так само усі наші біди і негаразди, а разом з ними короточасні радощі і успіхи, просто ніщо порівняно з тим, що чекає нас у вічності. Не забуваймо цієї істини і, зважаючи на неї, правильно розставляймо життєві пріоритети.

god.in.ua.

У ПАРИЖІ НА БАЗІ ХРИСТІЯНСЬКОГО ЦЕНТРУ EVIDENCE, ДЕ ЗБИРАЄТЬСЯ ГРОМАДА УЦХВЄ, ЗДІЙСНИЛИ РУКОПОКЛАДЕННЯ

Координатор діяльності громад УЦХВЄ у країнах Західної Європи Юрій Веремій 6-8 січня провів чергову робочу поїздку до Франції, де відвідав українську церкву в Парижі.

Уперший день візиту разом із старшим пастором Франсуа Форшле християнського центру Evidence, його секретарем Христиною та служителем Іваном Хавришем єпископ Юрій Веремій детально обговорив програму перебування української делегації в Парижі. Увечері того ж дня відбулася зустріч із командою лідерів української церкви.

7 січня Юрій Веремій мав зустріч із пасторами та директорами департаментів центру Evidence. А увечері служителі провели об'єднане українсько-французьке молодіжне богослужіння.

У неділю, 8 січня, Юрій Костянтинівич проповідував на ранковому зібранні місцевої французької церкви. А під час денного зібрання громади УЦХВЄ разом із пастором Франсуа та старшим пастором Румунської п'ятидесятницької церкви в Парижі Григорієм звершили рукопокладення.

«На дяконське служіння ми рукопоклали Івана Хавриша та Миколу

Унгурия, які служитимуть українській громаді в Парижі. Брату Івану доручено служіння пасторського рівня, брат Микола, як його заступник, буде допомагати», — говорить Юрій Веремій.

Це довгоочікуване свято зібрало близько 200 людей, і Бог рясно благословив усіх. Щедра гостина після зібрання, приймемо спілкування — брати і сестри не хотіли розходитися.

«Ми вдячні пастору Франсуа і його команді служителів за можливість збиратися у великому приміщенні християнського центру «Евіденс». Це близько 2000 метрів квадратних площі, багато різних залів і кімнат», — продовжує Юрій Костянтинівич.

Для братів і сестер з української церкви (як і для молдавчан та

представників інших національностей) виділено великий зал, котрий вміщає близько 200 осіб, де вони мають змогу тричі на тиждень проводити богослужіння. До їхніх послуг також ще один зал, де можна збирати гостині і спілкування.

«Дякуємо всім братам і сестрам із французької церкви за їхні відкриті серця, готові допомагати, підтримувати і благословляти. А особливо вдячні Богові за Його піклування про кожного з нас і Його щедри благословення», — підкреслив Юрій Веремій.

«Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (1 Кор. 15:58).

ЧОМУ НАРАТИВ ПРО «БРАТСЬКІ НАРОДИ» НЕ ВИТРИМУЄ ПЕРЕВІРКУ ІСТИНОЮ ТА ЧАСОМ

Російська пропаганда: «*Мы братские народы! Мы вместе!*»
Українські християни:

«*Бо хто виконує волю Мого Небесного Отця, той Мені брат, і сестра, і мати*» Мат. 12:49

Наратив «великого брата» не випадковий для росіян. Ще в часи СРСР потрібні були концепції, які могли би ідеологічно (і штучно) поєднати різні народи в одну безлику масу людей.

Зрозуміти цю лукаву філософію можемо через цитату одного з її ідеологів, А. Садовського, зі статті «Старший серед рівних» (1937 року): «Коли російський народ піднявся (...) він по-братськи був визнаний першим іншими народами СРСР. Так брати, рівні в дружній родині, віддають першість старшому».

По-братськи був визнаний? Абстрактність цього твердження стирає реальні факти того часу. Коректніше було би сказати, що російські ідеологи «самопроголосилися» найстаршими братами, аби маніпулювати та керувати іншими народами включно з українським. Вони нав'язували у своїй історії та культурі народам меншовартість, аби останнє слово лишилося за комуністичними лідерами, а голоси національних рухів придушувались під час репресій.

Іронічно це перегукується з тезою Орвелла про «рівніших між рівними» як критика радянської філософії «рівності» під ногами «старшого брата». Ця ідея була надто близька та рідна російській пропаганді, аби вони її відкинули в час війни. Обстрілюючи мирне населення України, порушуючи закони війни щодо полонених захисників та руйнуючи інфраструктуру, вони продовжують свій монотонний наратив, заглушений риком їхніх ракет.

Христос же не поспішав називати «братами» будь-кого. Вірш з Матвія 12:49 — «Бо хто виконує волю Мого Небесного Отця, той Мені брат, і сестра, і мати» заслуговує окремого глибоко розбору. Проте ми можемо точно сказати, що російська влада та війська, нападаючи на Україну, не шукають Божої волі. Тому вони не є нам «братами», ні з людської точки зору, ні з біблійної.

ПОНАД 70 СІМЕЙ ВІЙСЬКОВИХ ПОБУВАЛИ НА РІЗДВЯНОМУ СВАТІ У СЕЛИЩІ СОЛОНОМУ НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ

У період різдвяно-новорічних свят місцева церква «Благодать» смт Солоного на Дніпропетровщині організувала свято для сімей, чії рідні служать у війську.

Захід проходив у актовій залі школи №1 Солоного. Варто зазначити, що такі святкові програми церква не вперше проводить для дітей і дорослих Солонянської ОТГ.

«Хоча в нашій країні триває війна, багато горя і біди, ми, як християни, у ці святкові дні хочемо допомогти людям, особливо тим, чії рідні перебувають на передовій. Ми завжди молимося за нашу націю і в міру своїх сил і спроможностей намагаємось зробити щось корисне для нашого народу», — розповідає пастор Володимир Герасимчук.

У ці святкові дні такі заходи церква «Благодать» провела також в інших церквах селища Солоного та в селищі Лозоватці Криворізького району.

Михайло Кулакевич.

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ ТА БЛАГОСЛОВЕННЯ

23 грудня 2022 року в Ковелі провели «Молитву покаяння та благословення». Суть дійства полягала в тому, аби від імені сучасників звершити молитву-покаяння перед Богом за гріховні вчинки стосовно євреїв та поляків, які до Другої світової війни проживали в цій місцевості. Організатором стала рада церков Ковельського району.

«Дивлячись на ситуацію в нашій країні, коли люди згуртувалися, щоб підтримувати одне одного, ми разом із тим повинні визнати і помилки в історії нашої країни, — пояснив заступник старшого

пресвітера Волинського об'єднання УЦХВС, пастор ковельської церкви Олександр Колотюк. — Україна серед перших у списку країн, де знищувався єврейський народ. Ось така негативна історія. У Біблії про це сказано:

«І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословляється в тобі всі племена землі!» (Бут. 12:3).

«Благословення неможливе без покаяння та прийняття правди — правди такої, якою вона є», — наголосив Олександр Лукашук, настоятель парафії храму Святої Анни РКЦ в Україні.

Подія відбулася у Ковельському народному домі «Просвіта» за підтримки місцевої влади та за сприяння представників духовенства різних конфесій регіону.

ЦІНА НА ГАЗ ДЛЯ ЦЕРКОВ У 2023 РОЦІ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ПІЛЬГОВОЮ — РІШЕННЯ УРЯДУ

Ціна на газ для церков у 2023 році залишається пільговою. На засіданні уряду було прийнято рішення про забезпечення постачання газу з 1 січня по 31 грудня 2023 р. на умовах попереднього договору.

Що це означає? Це означає, що ціна на газ для релігійних організацій залишається такою ж, яка була у 2022 році. У протоколі засідання Кабінету міністрів зазначено: «З урахуванням звернення ДЕСС (лист від 23 грудня 2022 р. № 2731/02/22) НАК «Нафтогаз України» вжити заходів до забезпечення постачання з 1 січня по 31 грудня 2023 р. природного газу для потреб

релігійних організацій на умовах Примірного договору постачання природного газу бюджетним установам та організаціям і про результати поінформувати в одноденний строк Мінекономіки та Кабінет Міністрів».

АКТ САМОІЗОЛЯЦІЇ

Якщо ми хочемо відокремлення від Бога, Він його нам надасть. Пекло — це акт самоізоляції від Бога, останній акт самоствердження та гордості. Це не обитель вічного вогню. Це царство самовідділення та карантину від присутності Бога: «Вони кару приймуть — вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його» (2 Сол. 1:9).

Духовні істоти (диявол та його ангели) матимуть остаточний поділ з Богом, якого вони так бажають.

Клайв Льюїс говорить про це так: «Я сплатив би будь-яку ціну, щоб мати можливість правдиво сказати: «Усі будуть спасенні». Але мій розум висуває запитання: «За допомогою

їхньої волі чи без неї?». Якщо я скажу: «Без їхньої волі», я відразу ж відзначу протиріччя. Яким чином найбільший акт волі, самозречення, може відбутися без волі? Якщо я скажу: «За допомогою їхньої волі», мій розум відповідь: «Яким чином, якщо вони цього не бажають?». У Старому Заповіті ми бачимо, що Бог бажає

включити євреїв і язичників, друзів і ворогів до Своїх спасительних цілей. Коли ми підходимо до Нового Заповіту, це бачення єдиного народу з усіх етнічних груп нарешті реалізується.

При правильному розумінні християнська віра (а не якась загальна категорія, звана релігією) з її доктриною Трійці, вираженою в самовіддачі та любові до ближнього, насправді є маяком надії на миротворчість та примирення (Рим. 5:6-11; Еф. 2:14-17).

Пол Колан.

Богослов, аналітичний філософ.

ЯК ЖЕ СТАНЕТЬСЯ ЦЕ?

Зазвичай саме таке запитання злітає з уст тих, кого Бог кличе до особливої праці, особливого служіння, хоче живати для якоїсь Своєї місії.

Почини такого запитання різні. Декого лякають значення та масштабів поставлених цілей, бо здається, що по-людськи досягнути їх просто неможливо. Буває, Бог обирає для цього шляхи, які не піддаються ніякому логічному поясненню, аналогів яким немає. У цих випадках залишається просто довіритися Богові. Проте не всім це вдається, виникають перешкоди і певні протистояння в реалізації Божих намірів

Два випадки, які трапилися в проміжку приблизно пів року, коли Бог відкривав Своїм вірним намір вжити їх у важливій справі спасіння людей, показують різну реакцію. І це може слугувати нам добрим уроком.

«За днів царя юдейського Ірода був священник, на ім'я Захарій, з денної черги Авія, та дружина його із дочок Ааронових, а ім'я їй Єлисавета. І обоє вони були праведні перед Богом, бездоганно сповняючи заповіді й постанови Господні. А дитини не мали вони, бо Єлисавета неплодна була, та й віку старого обоє були» (Лк. 1:5-7).

Прекрасна характеристика подружжя, яке все

своє життя вело праведне та благочестиве життя. Мабуть, у сторонніх людей виникало багато запитань відносно того, чому Бог не благословляє це подружжя дітьми. Єлисаветі і Захарію непросто було ловити на собі незрозумілі, співчутливі, а іноді й зневажливі погляди. Адже жінкою, яка не мала дітей, в ізраїльському народі, гордували, приносили їй жертви. А як її чоловікові, та ще й священникові, було дивитися на це?

Коли Єлисавета й Захарій побралися, то, як і кожна єврейська сім'я, з нетерпінням чекали народження сина. Проте марно. Вони ревно просили в Бога благословення. Та йшли роки, і все більше закрадалися сумніви. Усе ж попри це священник Захарій та його дружина залишалися вірними Богові. Саме такі люди потрібні Йому для важливої справи — ті, хто, незважаючи на обставини, продовжують служити Йому. Він передбачив для Захарія та Єлисавети щось більше, ніж сина, — вони мали стати батьками того, хто буде голосом Божим, одним із найбільших пророків, що йтиме в душі та силі Іллі і готуватиме дорогу для Самого Господа.

«І ось раз, як у порядку своєї черги він служив перед Богом, за звичаєм священства, жеребком йому випало до Господнього храму ввійти й покандити. Під час же кадіння вся безліч народу молилась знадвору. І з'явився йому ангел Господній, ставши праворуч кадильного жертівника. І стривожився Захарій, побачивши, і острах на нього напав. А ангел до нього промовив: «Не бійся, Захарію, бо почута молитва твоя, і дружина твоя Єлисавета сина породить тобі, ти ж даси йому ймення Іван» (Лк. 1:8-13).

Не відомо, коли востаннє Захарій у молитві просив у Бога сина. Проте врешті він почув слово від Господа про бажання, яке проніс крізь усе своє життя. «І промовив Захарій до ангола: «Із чого пізнаю це? Я ж старий, та й дружина моя вже похилого віку». А ангел прорік йому в відповідь: «Я Гавриїл, що стою перед Богом; мене послано, щоб говорити з тобою, і звістити тобі про цю Добру Новину. І замовкнеш ось ти, і говорити не зможеш аж до дня, коли станеться це, за те, що ти віри не йняв був словам моїм, які збудуться часу свого!» (Лк. 1:18-20).

Як це станеться, якщо ми занадто старі, щоб народжувати, ставити, на перший погляд, логічне запитання Захарій. Ангелу нічого не залишалось, як закрити уста священника, з яких злітали слова недовіри Богові. Очевидно, той багато ще міг наговорити такого, що зруйнувало би його віру та віру дружини. Тому втрата здатності розмовляти для чоловіка вже стала ознакою прояву надприродної сили Бога в цій ситуації та додала впевненості у правдивості Його слів. Це було хорошим знаком для того, щоб зупинитися у своїх ваганнях і сумнівах та робити все залежне від нього для здійснення Його слів.

Подібне сталось і з Марією, яка, як і згадана священником сім'я, теж була благочестивою та вірною Богові. «А шостого місяця від Бога був посланий ангел Гавриїл у галілейське місто, що йому на ім'я Назарет, до діви, що заручена з мужем була, на ім'я йому Іосип, а ім'я діві — Марія... Ангел промовив до неї: «Не бійся, Марію, бо в Бога благодать ти знайшла! І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породить, і даси Йому ймення Ісус» (Лк. 1:26-31).

Марія, на відміну від Захарія та Єлисавети, взагалі

не чекала народження дитини, адже була лише заручена з Іосипом і жодних стосунків із ним як із чоловіком не мала. Тому вона «озвалася до ангола: «Як же станеться це, коли мужа не знаю?» (Лк. 1:34).

Ангел не закривав уст Марії, бо в її запитанні «Як же станеться це?» не було недовіри. Вона лише хотіла дізнатися, в який спосіб має відбутися те, що не піддавалося жодному поясненню.

«І ангел промовив у відповідь їй: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий! А ото родичка Єлисавета — і вона зачала в своїй старості сина, і оце шостий місяць для неї, яку зветь неплодною. Бо «для Бога нема неможливої жодної речі!» (Лк. 1:35-37).

Бог знав, наскільки непросто жінці буде прийняти таку звістку, тому змінив їй віру розповіддю про те, що вже здавалося неможливим, — її родичка Єлисавета зачала у своїй старості. Бо для Бога немає неможливого.

Марія навчилася довіряти Богові у всьому, вона знала, що Він вірний Своєму слову і все буде так, як Він сказав. А тому, як завжди в таких випадках, «промовила: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» (Лк. 1:26-38).

Марія стала благословенням для всіх людей — народження, а потім і смерті Ісуса Христа були виконанням Божого плану спасіння людства. І приклад її готовності прийняти Божу волю, навіть якщо та не підлягає розумінню та поясненню, — добрий взірець для всіх, кого Бог кличе до особливої справи та хоче живати у Своїх цілях.

I. K.

ХТО ПРОВОДИТЬ БІЛЬШЕ ЧАСУ НАОДИНЦІ З БОГОМ: ЧОЛОВІКИ ЧИ ЖІНКИ?

Lifeway Research провела опитування більше тисячі американців у період з 19 по 29 вересня 2022 року, щоб дослідити, як часто вони проводять час наодинці з Господом. Виявилось, що жінки, які відвідують протестантські церкви, частіше, ніж чоловіки, мають такий час.

65% відвідувачів протестантських церков заявили, що проводять час із Богом щонайменше щодня. 44 відсотки учасників опитування проводять час із Богом раз на день, а 21 відсоток опитаних заявили, що люблять проводити час із Богом кілька разів на день.

Ще 17% опитаних кажуть, що проводять час наодинці з Богом кілька разів на тиждень, а не раз чи кілька разів на день, а сім відсотків мають тихий час із Господом раз на тиждень. П'ять відсотків сказали, що проводять час із Богом кілька разів на місяць, два відсотки — раз на місяць, а три відсотки відповіли, що рідше, ніж раз на місяць. Тільки один відсоток респондентів ніколи не проводить часу наодинці з Богом.

Прикметно, що для 48% жінок спокійне проведення часу з Богом є частиною щоденної звички. Чоловіків, які сказали, що мають таку звичку, — 38%.

Способи проведення часу з Богом

«У Писанні ми бачимо картину, як послідовники Бога йдуть, щоб провести час із Ним наодинці. Сам Ісус Христос також робив це, — пояснив Скотт Макконел, виконавчий директор Lifeway Research. — Більшість

відвідувачів протестантських церков практикують таке спілкування з Богом і використовують для цього різні ресурси».

Однак спосіб, яким вони вважають за краще проводити час із Господом, відрізняється. 83% респондентів заявили, що моляться Богу своїми словами, а не через Біблію. 80 відсотків дякують Богові за час, проведений наодинці з Ним, 62% прославляють Його, а 49% визнають свої гріхи.

Лише 39% читають у цей час Біблію, а 20% повторюють встановлену молитву. 18 відсотків розглядають Божі характеристики, проводячи час із Господом.

Молитва

Респонденти віком від 18 до 34 років (31%) та від 35 до 49 років (26%) частіше повторюють встановлену молитву, ніж учасники віком від 50 до 64 років (16%) та старше 65 років (11%). 85 відсотків опитаних у віці від 50 до 64 років сказали, що моляться Богу своїми словами, 89% віком від 65 років сказали те саме. Серед респондентів молодшої вікової категорії 77% частіше моляться Богу своїми словами.

Імовірно того, що люди молитимуться своїми словами, різніться між статями: 86% жінок заявили, що частіше використовують

свої власні слова замість того, щоб повторювати встановлену молитву, порівняно з 79% чоловіків.

У дослідженні наголошується, що 85% людей, які відвідують зібрання не менше чотирьох разів на місяць, частіше моляться своїми словами, ніж ті, хто відвідує їх рідше (79%). Крім того, ті, хто не дотримується євангельських переконань (22%), частіше ніж ті, хто дотримується (16%), повторюють встановлену молитву.

«Є багато причин молитися встановленою молитвою. Молиться хтось за взірцем молитви, яку дав Ісус, чи повторює одне і те ж саме прохання до Бога щодня, — це непогано, — сказав Макконел. — Водночас псалми та молитви з Писання показують, наскільки особистими та відвертими ми можемо бути, звертаючись до Бога своїми словами».

Читання Слова Божого

На запитання, що би вони могли читати під час тихої розмови з Богом, 63% опитаних відповіли, що це була би Біблія. 25 відсотків, окрім Біблії, читали би якісь біблійні коментарі чи настанови, а 20% читали би Писання в додатку для телефону.

Відвідування зібрань

Опитування показало, що 50% протестантів вважають за краще відвідувати політично однорідні церкви, 41% опитаних не згодні з цим, а 10% — не впевнені. При цьому дві третини молоді, яка вірить у Христа, рідко відвідують зібрання.

Christianpost.

РАХУНОК У БАНКУ

Уявімо, що існує банк, який щоранку кладе на наш рахунок 86 400 євро. Він не зберігає щоденний залишок. Щоночі він прирівнює до нуля весь наш залишок до останнього центу, який ми не використали протягом дня. Що ми робитимемо? Звичайно, знімаємо щодня все до останнього центу!

У кожного з нас є рахунок у цьому банку — банку часу. Щоранку він нараховує кожному з нас 86 400 секунд. А щоночі стирає дані й дивиться, яку частину цього кредиту ми не інвестували у потрібних цілях.

Цей банк не зберігає час і не дозволяє переказувати його на інші рахунки. Щодня відкривається новий рахунок. Щоночі анулюється залишок за день. Якщо ми не використали щось — ми це втрачаємо.

Ми не можемо повернутися назад або взяти завтрашній кредит. Ми маємо жити сьогодні на те, що нам дано сьогодні. Інвестуймо так, щоб досягти більшого. Годинникова стрілка продовжує рухатися по колу. Досягнімо максимуму за день. Щоб гідно оцінити рік, поговорімо зі студентом, який втратив

рік навчання.

Щоб зрозуміти цінність місяця, поговорімо з матір'ю, яка народила передчасно.

Щоб зрозуміти цінність тижня, поспілкуймося з видавцем щотижневика журналу.

Щоб зрозуміти цінність хвилини, поговорімо з людиною, яка

щойно заїздила на поїзд.

Зрозуміти цінність секунди нам допоможе людина, яка щойно уникла автокатастрофи.

Гідно оцінити тисячну частку секунди може атлет, який виграв срібло на Олімпійських іграх.

Цінімо кожен момент свого життя.

нарешті звільняються від цієї ролі. А всі російські горе-богослови та (не)аполітичні віруючі хай би краще зараз помовчали, а не висловлювали жалі, що українські пастори впадають в «націоналізм». Просто змиряться, що інші народи мають таке саме право на власну самобутність.

Усе ж зазначу, що нічого проти російської мови росіяни як таких не маю. Вірою в рівність усіх націй та народів перед Богом. Однак маніпуляцію саміліттям зневажую. Не росіянам і російськомовним християнам докоряти нам за український «націоналізм». Займіться радше, друзі, виправленням свого барського плеча, а ми зі своїми проблемами з Божою ласкою якось дамо раду.

Себастьян Тегза.

ПРО УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ ТА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ЦЕРКВУ В УКРАЇНІ

У Радянському Союзі будь-які прояви української національної самобутності таврувались як буржуазний націоналізм. Радянська пропаганда усіяла демонізувала національно-визвольні змагання українців. І, що найважливіше, — уся радянська система намагалася встановити контроль над сумлінням людини й усіма силами прищеплювала їй почуття провини за будь-які прояви національної свідомості.

Найсумніше в цьому всьому те, що одним з інструментів такої політики була Євангельська Церква.

Ще донедавна ти був змушений почуватися в євангельському середовищі якимось диваком, якщо вболівав за перехід на українську мову у богослужінні, християнській літературі, піснях та читанні Святого Письма тощо. Тобі одразу

шили «націоналізм», і ти отримував імідж одіозної особи. І це в Україні, друзі, в Україні. За таких умов, погодься, ти інстинктивно тисячу разів подумаш, перш ніж вирішиш порушувати такі питання. І в цьому є одна кричуща несправедливість.

По-перше, це перекручена мораль. Що відбувається? Вас змушують почуватися винним за те, що насправді гідне похвали.

А по-друге — це лицемірство. Розсудіть самі. Російська пиха стирчить з усіх отворів, а вони нас ганьблять за наш «націоналізм». Я вже писав про це раніше. Про це барське плече. Повсюди в Україні на кожному кроці в церквах вживається російська мова і це, бачте, нормально. Як же інакше? Але якщо ти просуваш українську — «націоналіст».

Моя думка коротка і проста: ганьбування «націоналізму» — це не аполітичність, а інструмент радянської політики. І Євангельська Церква, на жаль, довгий час була її заручником та інструментом, тільки приюджена в духовні шати. І мене не може не радувати, що українські євангельські християни

Михайло Паночко
Старший єпископ УЦХВЄ

ЩО РОБИТИ БЕЗПЕРЕСТАНКУ

«І Він (Ісус) розповів їм і притчу про те, що треба молитися завжди і не занепадати духом» (Лк. 18:1).

Ключове слово цього вірша — «завжди». Ісус каже, що молитися треба завжди, це безперервний процес. Це не означає, що ми повинні безперервно стояти на колінах і дивитися в небо; не значить, що маємо бути в домі молитви з ранку до ночі. Це стан нашої душі, це бажання мати безперервні стосунки з Богом. Завжди. Якщо ж ми втрачимо цей зв'язок, то будемо духовно слабнути.

Ісус закликав своїх учнів, і нас із вами зокрема, щоб ми ніколи не занепадали духом, а особливо в ці останні дні, коли в Україні війна, розруха, а поруч — настільки жорстокі сусіди, що ми собі не могли й уявити. І коли ми будемо молитися, Бог дасть мир і спокій у наше серце, дасть мудрості правильно реагувати на те, що відбувається.

Якщо ми не маємо тісного спілкування з Господом, то коли нас щось раптово застаеться, ми починаємо шукати підтримки в людей. Просимо молитовної підтримки в інших. Та важливо практикувати безперервну молитву у своєму житті. Це не завжди легко дається, але це приносить благословення.

Отож якщо вам тяжко — моліться, якщо болить — моліться, невдоволені чимось — моліться. І приймуть інші думки, інші настрої.

У молитві сто двадцять учнів отримали хрещення Святим Духом. Але якби вони збиралися лише для того, щоб просто обговорити слова Ісуса, поміркувати на тим, що Він обіцяв, разом «поїсти піци й попийте кави», то так би сиділи й донині. Та вони молилися — ревно й щиро. Духовні речі усвідомлюються й здобуваються через нашу щирі молитви й близькість із Богом.

Молитва трансформує, дає духовне бачення, сприяє духовному зростанню. Успіх християнського життя без молитви неможливий.

Немає такого закону, що ми мусимо молитися, але Ісус каже, що нам це треба, це необхідність, це як повітря. Щоб жити, ми завжди повинні дихати. Завжди — значить безперервно. Так і з молитвою. Ми можемо в серці звертатися до Бога кожної миті: чи то їдемо за кермом, чи ліпимо вареники на кухні.

Шукати Бога

«Пошукуйте Господа й силу Його, лице Його завжди шукайте!» (Пс. 104:4)

Якщо ми раз зустрілися з Господом і більше Його не шукаємо, то мало Його знаємо. Тому люди, які увірували, покалялися, отримали мир, радість спасіння й навіть хрещення Святим Духом і поставили на цьому крапку, перебувають у небезпечному стані. Це призводить до зупинки духовного росту, тоді в серце приходять різні думки, які призводять до гріховних вчинків. Тому завжди треба стояти на сторожі. Біблія закликає шукати Господа, Його сили та Його лица. І шукати завжди, безперестанку.

Шукайте Бога так, щоб пізнати Його лице, пізнати Його особисто. У євреїв була проблема в тому, що вони не мали Боготізнання. У них були обряди, богослужіння, жертви, десятини. Але Господь хотів не цього. Він хотів, щоб через це люди зближались з Ним. Він каже: «Мені серце ваше потрібне, а

не жертви», Він хоче змінити наше серце, тому що духовний складник, ваш і мій, — це власність Божа, за яку з Богом воює ворог душ людських.

Якщо ми спасенні, то нам потрібна сила — сила перемагати гріх, сила свідчити, сила прощати, сила любити, сила терпіти й сила змовчати. Безсилого християнства багато у світі. Сатана все робить для того, щоб ми тихо сиділи у своєму куточку. «Ви покаляся? Дуже добре. Спасенні? Чудово, тихенько сидіть...» Але Ісус сказав: «Ви приймете силу й будете Мені свідками...»

А про що ми можемо свідчити, якщо не маємо близьких стосунків із Богом? Самарянка, яка пережила зустріч із Богом, одразу бїжить у місто й свідчить людям. Вона зрозуміла, що Той, Хто розмовляв із нею, є Тим, Кого чекала безліч людей. «Це Син Божий, Месія! Я Його знайшла! Він все розказав мені про мене». І говорила вона так, що люди їй повірили й пішли подивитися. А потім, після розмови з Христом, вони кажуть їй: «Не за слово твоє ми вже віруємо, самі бо ми чули й пізнали, що справді Спаситель Він світу!» (Ів. 4:42).

Спілкуючись з Ісусом, ви будете щось переживати, набувати власного досвіду, власного переконання, про які зможете свідчити іншим із силою. Та коли навіть отримуємо ту силу, ми все одно потребуємо Божого лица, щоб не загордітися й не стати надто мудрими, бо це приведе до падіння.

Господь хоче, щоб ми Його знали персонально, а не колективно. Для цього треба спілкуватися з Богом, шукати Його, ревнувати, молитися — завжди. Дехто харчується лише церковною ложкою. Раз на тиждень на зібранні почув про Бога — і досить. Терпер цілий тиждень можна жити іншим життям. Це справа кожного, але наслідки будемо жати самі.

Завжди радіти

«Завжди радійте!» (1 Сол. 5:16)

Як можна радіти, коли війна або коли болить? Якоюсь не логічно з огляду на реалії життя. Але завжди радіти — не значить завжди сміятися. Це внутрішня радість. Пригадуєте, що відбувалося в серці, коли ми вперше отримали прощення? Це духовна радість, яка походить від Бога і є наслідком близькості з Духом Святим. «Бо Царство Боже — то не їжа і питво, але праведність, мир і радість у Дусі Святі». Божа присутність приносить радість. І всі, хто зустрічався з Ісусом по-справжньому, отримували цю радість і мир у серці.

Правда, був випадок, коли один чоловік таки засмутився. Це був віруючий юнак, дуже чемний. Він хотів отримати вічне життя й запитав у Ісуса, що

для цього потрібно. Ісус йому сказав, що робити, а в кінці зачепив оголений нерв, схований від людського ока. «Я все це змалку робив: не крав, не вбивав, шанував... Чого мені бракує?». Душа юнака відчувала, що чогось таки йому не вистачає. І тоді Ісус поціли в десятку, бо знав, що той міцно прив'язаний до свого багатства. І порада Ісуса продати маєтки і роздати вбогим так засмутила цього чоловіка, що він відійшов від Христа.

Дехто думає, що йти за Ісусом сумно. Дехто зумисно не посміхається, носить темний одяг, щоб виразити смирення. Але Божа присутність приносить радість, і ця радість походить не від земних скарбів, вона походить від Господніх цінностей. Ісус — джерело радості, яку Він виливає через Святого Духа, через Слово Боже, через нашу надію на те, що нас чекає у вічності.

Дбати про добро

«Завжди дбайте про добро один для одного й для всіх!» (1 Сол. 5:15)

Віруюча людина повинна бути налаштована завжди робити добро. «Роблячи добро, не знуджуймося». Так нас вчить Писання. Бо ми створені в Христі Ісусі на добрі діла.

Людям, які стоятимуть праворуч від Ісуса на суді, Він оголосить: «Я був голодним, а ви Мене нагодували, був хворим, а ви Мене навідали, був мандрівником, а ви Мене прийняли». Тобто людина, яка щиро увірувала й прийняла в серце доброго Господа, успадковує Його натуру, Його характер. Ісус не проходить мимо людського горя, Він чинив добро, відповідаючи на потреби людей.

Ісус — вершина добра. І робить Він його, не чекаючи вдячності. Тому якщо за добро нам не дякують, усе одно робімо добро. Якщо навіть будуть насміхатися, усе одно робімо добро, бо це вияв наших особистих стосунків із Богом.

Наші добрі справи мають значення і з перспективи вічності. Написано: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі! Так, каже Дух, вони від праці своїх заспокояться, бо їхні діла йдуть за ними слідом» (Об. 14:13).

Чому це так важливо? Тому що вчинені нами добрі діла показують людям доброго Бога. Ісус каже: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляля Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16). Отже, наші добрі діла є доказом того, що в нашому житті сталася якась серйозна перемена.

Пригадуєте зміни в житті Закхєя після того, як Ісус покликав його, коли той сидів на дереві? Він вже не гребе під себе, не накопичує багатства собі, а готовий половину того, що має, віддати вбогим і вчетверо повернути всім, кого скривдив. Хіба Ісус говорив йому щось про це? Ні, але зустріч із Христом кардинально міняє наші цінності й відкриває наші серця для того, щоб ми стали здатними бачити потреби інших людей і чинили їм добро.

Складати подяку

«Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18)

Я нещодавно був у Польщі, і перед зібранням ми з братами заїхали в центр для біженців, де живе багато українців. Брати мені запропонували сказати їм щось. Я розумів, що одразу говорити «покайтеся» таким різним незнайомим людям буде недоречно, і на серце мені спала думка про вдячність. Тому я закликав людей бути вдячними — за те, що мали змогу вибратися з-під обстрілів, дякувати, що хтось дає їм шматок хліба чи склянку води.

Біблія каже, що в останні дні люди будуть невдячні. Навіть у такі складні часи в нашій країні ми не раз стикалися з людською невдячністю. Але Бог закликає бути вдячними. Ісус був вдячним Отцеві. Коли Він підійшов до гробу Лазаря, то найперше сказав: «Дякую Тобі, Отче, що Ти почув Мене».

Ми з вами маємо так багато приводів для вдячності. Головне — вміти це бачити. Вдячні люди своєю поведінкою свідчать, що цінують працю інших людей і працю Бога. Тому таких людей поважають і люди, і Бог.

Служити словом

«А ми перебуватимемо завжди в молитві та в служінні слову» (Дії 6:4)

В якусь мить апостоли зловили себе на тому, що вони надміру занурилися в соціальне служіння. Щось схоже, як ми тепер: привозимо, відвозимо, роздаємо, складаємо... Ми всі стали дяконами, і я зокрема. Розумію, що це особливий момент і так не буде постійно. Але я переконаний, що треба все ж таки розмежувати служіння, як це зробили апостоли, сказавши, що їм не личить залишити служіння словом і почати слугувати при столах. Для цього були обрані спеціальні мужі доброї слави, повні Святого Духа та мудрості. А апостоли мали виконувати свою частку служіння — перебувати завжди в молитві та в служінні словом. Порушуючи цей порядок, Церква зазнає втрат і слабне духовно. Учні Христа розуміли, що церква потребує духовного підживлення.

Ідучи автомобілем на велику відстань, ми розуміємо, що змушені його дозавправляти, щоб добратися до кінцевої мети подорожі. І для того, щоб ми змогли досягнути кінцевої мети своєї земної мандрівки, не забуваймо про те, що маємо робити завжди: завжди молитися, завжди шукати Господа, завжди радіти, завжди творити добро, завжди дякувати, вірити, що Ісус завжди спасє й заступається за нас, і завжди перебувати в служінні словом, будуючи один одного у вірі й надії на Господа.

Ісус завжди готовий спасати

«Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись» (Євр. 7:25)

За тебе й за мене щоденно, завжди йде заступництво. А ми іноді думаємо, що самі бредимо, гребемо, боремося, а Ісус лише з-за шмар поглядає, оцінює, зможемо ми пройти чи ні.

Вірмо Слову: Він завжди заступається за нас — щоденно, щомиті. Він завжди готовий нас спасати.

Тому ніколи не ставмо хрест на людях, з якими живемо. Може, ваш сусід невіруючий і чинить несправедливо або діти ваші неслухняні, не такі, якими б ви їх хотіли бачити — ніколи не ставте на них хрест. Ісус готовий спасати. Наша ж справа — молитися за невіруючих рідних, поки вони живі. Господь не ставить важких умов для спасіння. Підстава для спасіння — лише віра. І хто вірує в Нього, уже має спасіння. А Він завжди готовий спасати й заступатися.

8 КРОКІВ ДО ПРИЙНЯТТЯ МУДРИХ РІШЕНЬ

У 2023 році нам доведеться приймати немало рішень. Але з кожним рішенням пов'язаний певний ризик.

Апостол Павло вмів приймати рішення. У Діях 15:26 Біблія описує Павла та Варнаву як тих, «що душі свої віддали за ім'я Господа нашого Ісуса Христа». Саме тому Павло так багато досяг у своєму служінні.

Щоб наше служіння у 2023 році було успішним, Біблія пропонує вісім принципів, які допоможуть приймати рішення. І скористатися цими принципами може кожен.

Просімо в Бога мудрості

«Хто надію кладе на свій розум, то він нерозумний, а хто мудрістю ходить, той буде врятований» (Пр. 28:26)

Не покладаймося на свою думку чи інтуїцію. Ніхто з нас не має слухності на сто відсотків і завжди. Інтуїція може привести

до неправильного рішення. Тому, згідно з Якова 1:5, просімо в Бога мудрості, щоб приймати правильні рішення.

Збираймо факти

«Кожен розумний за мудрістю робить, а безумний глупоту показує» (Пр. 13:16)

Здобуємо всю інформацію, яка допоможе зробити правильний вибір. Читаймо, відвідуймо семінари, дивимося відео. Знання важливіші за ентузіазм. Невосвідчений ентузіазм — одна з найбільших причин невдач у веденні справ.

Просімо поради

«Тому то провадь війну мудрими радами, бо спасіння — в численності радників» (Пр. 24:6)

Мудро вчитися на власному досвіді, але ще мудріше — на досвіді інших. Не обов'язково робити всі помилки самостійно. Навчимося ставити правильні запитання.

Визначмося з метою

«З обличчям розумного — мудрість, а очі глупця — аж на кінці землі» (Пр. 17:24)

Неможливо гнатися за двома зайцями одночасно. Потрібно вибрати одну ціль і зосередитися на ній.

Підрахуємо ціну

«Тенета людині казати «святе» нерозважно, а згодом свої обітніці досліджувати» (Пр. 20:25)

Ризикуймо з розумом. Кожен ризик має ціну. І її варто знати заздалегідь.

Поставивши наступні три запитання, можна зрозуміти, якою буде ціна:

- чи не можна досягти мети в інший спосіб;

- чога це буде нам коштувати;

- чи воно того вартє.

Будьмо готові зустрітися з проблемами

«Тримайтеся заміри радою, і війну провадь мудрими радами» (Пр. 20:18)

Рано чи пізно щось обов'язково піде не так. Будьмо готовими до того, що ми зустрінемося з проблемами віч-на-віч.

Це не означає бути негативно налаштованими — це означає бути розумними.

Пам'ятаймо про страх Божий

«У Господньому страхові сильна надія, і

Він пристановище дітям Своїм» (Пр. 14:26)

Деякі лідери не хочуть визнавати, що вони бояться, щоб їх не вважали слабкими. Але страх Божий — це наше попереджувальне світло. Тільки Бог може допомогти впоратися зі всіма страхами. Сміливість — це не відсутність страху; це рух попри страх.

Ідімо вірою

«Поклади свої чини на Господа, і будуть поставлені міцно думки твої» (Пр. 16:3)

Виймо довіряти Богові і разом із Ним робити кроки віри до того, до чога Він нас кличе. Наша єдина і повна безпека — в Ісусі.

Чи готові ми йти до своїх цілей у 2023 році?

Рік Вопрен.
slovoproslovo.info

ДОВІРЯТИ СЕРЕД РОЗЧАРУВАНЬ

«В той час багато людей зневіряться та відцуряться своєї віри...» (Мт. 24:10). Ось одна з ознак, яку дав Христос, описуючи, що буде відбуватися у світі та в серцях людей в останні дні: багато хто буде розчарований і відвернеться від віри. Я би із задоволенням говорив про те, як навчитися жити без розчарувань, але зрозумів, що це неможливо, тому свою тему сформулював саме так. Розчарування будуть, але треба вчитися довіряти Богові навіть у ті моменти, коли розчарування підкрадається й намагається тобою заволодіти.

Що таке розчарування? Це певне відчуття гіркоти, втрати життєвих сил, невдоволення або ж апатії в мить, коли те, на що ви очікували, не здійснилося, коли той, на кого ви надіялися, виявився не тим — підвів вас. Іноді розчарування призводить до усамітнення, агресії, нарікання, пошуків винного. Але найвищим його ступенем є відчуття розчарування в Бозі. Зазвичай усі розчарування ведуть до цього, бо за всіма життєвими обставинами стоїть Бог.

Коли люди прийшли до Мойсея й стали нарікати на нього, він відповів: «Ви не на нас нарікаєте, бо хто такі люди... Ви нарікаєте на Бога». Бог стоїть за всім, що відбувається, і дуже важливо навчитися жити з усвідомленням цього.

Розчарування в Бозі

Ми розчаровуємося в Бозі, коли не отримуємо відповідь на свої молитви. Ви можете молитися й бачити, як життя інших налагоджується, а ваші молитви ще без відповіді. Дехто бореться з певними проблемами — і не може їх подолати. Руки опускаються...

Можливо, ви пішли за Богом, маючи певні очікування, а вони не справдилися. І підкралося те неприємне відчуття розчарування, коли хочеться просто усунути від усього. Можливо, цього ніхто не бачить, бо ви, приходячи в церкву, співаєте з усіма натхненні пісні. Але Бог знає, що відбувається у вашому серці.

Пригадуєте Асафів псалом? Як на мене, це один із найвідвертіших текстів, який характеризує внутрішню кризу. Автор щиро розповідає, що в його житті настав момент, коли він мало не похитнувся,

бо його розуміння Бога стикнулося з реаліями життя. Він не міг скласти всі шматочки в єдине ціле: він бачив, що нечестиві розкошують і чинять беззаконня, а на них немає жодного суду. І ставить собі запитання: «Чи не даремно я дбаю про чистоту серця і в невинності умивав руки мої; віддавав себе під удари щодня і щоранку себе осуджував?».

Але все стає на своє місце, коли ви приходите у Божу святиню. Ви починаєте по-іншому дивитися на ситуацію. Можливо, не все розумієте, але щонайменше в серці настає спокій.

Розчарування — значить відвернутися

Я зауважив певну закономірність: ми відвертаємося від того, у чому розчаровуємося. І знаєте, що найстрашніше в цьому. Люди, які розчаровуються в Бозі, не йдуть із церкви. Вони просто перестають із повною посвятою ставитися до духовного життя: до молитви, Слова, служб, церкви. У стані розчарування люди не можуть щиро славити Бога. Ми не можемо одночасно переживати гіркоту й захоплення Богом. Щось одне обов'язково виштовхне із серця інше.

Тому перебувати в стані розчарування небезпечно. Це спляне й спустошує духовне життя. Наприклад, якщо молитва не відіграла у вашому житті тієї ролі, на яку ви очікували, вона стає бідною й поверхневою. Так само з Писаннями і всім іншим — усе стає незначимим, тому що в серці змінилося ставлення до цього.

Причина розчарування

Пригадуєте розчарування учнів Христових після Його смерті? Вони очікували від Нього зовсім іншого. Двоє учнів, які йшли в Еммаус, говорили про це так: «Ми ж сподівалися, що Він є Той, Хто має визволити Ізраїль...» (Лк. 24:21). Тому вони залишили Єрусалим — місце, де спілкувалися з Ісусом і плекали свої надії. Несправджені надії — от що вело їх до Еммауса. Але Ісус зустрів їх на цьому шляху, бо саме в цьому Добра Новина: Господь знаходить нас у наших розчаруваннях, щоб воскресити надію, віру й повернути до спільності з Ним.

Якщо говорити про несправджені надії — то це зазвичай хибні очікування, коли люди сподіваються, що станеться те, чого статися не має. Ці учні очікували, що Ісус скине владу Риму, сяде на престолі Давида, а вони десь поруч із Ним — і все стане добре. Але цьому не суджено було статися, бо Ісус ніколи не мав наміру царювати в Єрусалимі. Він хотів царювати в людських серцях.

І Він не намагався виправдати людських сподівань, якимось реабілітуватися перед ними. Бог не намагається будувати рай на землі. І не завжди все буде добре: хтось не отримає зцілення, хтось втрапить близьких, хтось стикнеться з банкрутством і

фінансовими проблемами. Але Ісусу дуже важливо, що у нашому серці. Він хоче там перебувати як Бог, Якому поклоняються.

Конфлікт інтересів

Розчарування приходить тоді, коли виникає конфлікт між інтересами людини й Божими планами щодо її життя. Вона очікує, що Бог даватиме те, що ми просимо, а в Нього зовсім інші інтереси. І людині на добро Він іноді руйнує її сподівання, її плани, досягаючи Своєї.

Смерть Ісуса на хресті Його учні сприйняли як поразку, сором, тоді як насправді це була велика перевага — спасіння мільйонів людей. Людські очікування були примітивні — просто царювати на певному клаптику землі в певному поколінні. Але в Божих планах було побудувати Царство навіки, у всьому всесвіті.

Як часто Бог досягає чогось набагато глибшого й важливішого, ніж нам би хотілося б. Авраам просто хотів сина, а Божові був потрібен батько віри для всіх народів і на всі часи. І Бог досяг Своєї мети.

Невчасні відповіді

Чи було у вас таке, що Бог не відповідав вам у той час, коли ви очікували? Хіба немає у вашому житті таких ситуацій, на які Бог мав би відповіді ще вчора чи торік, а Він не відповів дотепер... У житті Марти й Марії такі ситуації були. Їхній брат Лазар хворів, а Ісус зволікав.

На скільки днів спізнився Ісус? Якщо ви уважно читаете Біблію, то знаєте, що на чотири, але якщо ви правильно розумієте її, то впевнені — Він не спізнився. Ісус прийшов вчасно, бо Він ніколи не спізниється і приходить у найскладнішу ситуацію як Володар. Марта й Марія вибігають назустріч і кажуть: «От якби Ти був тут...» Але Бог не робить так, як ми Йому пояснюємо, і Його не бентежить, що до гробу привалений камінь. Він знає, чому зволікає й чого цим добивається, і все в нашому житті Він може обернути на благо.

Відсутність віри

Своїм учням Ісус розповідав, що має постраждати, але вони не розуміли Його, тому й не вірили. Так само й бути на зібранні — не означає чути голос Святого Духа. Чи говорив Бог до вашого серця? Чи зміцніла ваша віра? Чи спонукало це вас до певних змін? На ці питання буває важко відповісти людині, яка каже, що їй сподобалося зібрання. Але завдання зібрань — не просто нам подобатися, а змінювати нас, формувати в нас віру.

А що, коли ми схожі на тих учнів і також не уважно слухаємо Бога, Який промовляє в нашій серця? І зрештою приходимо до критичних моментів свого життя, не маючи віри... А це призводить до того, що ми починаємо розчаровуватися.

Якщо ми не перебуваємо в Бозі, якщо не шукаємо глибокого живого слова від Нього, то можемо виявитися людьми, в яких у критичний момент не виявиться віри. І саме це стає причиною того, що Божі обітніци не спрацьовують. Тому будьмо пильними щодо свого духовного життя. Будьмо пильними, коли слухаємо чи читаємо Слово Боже. Просимо в Бога промовляти до нас, змінювати наше життя. Віра приходить не просто тоді, коли ми читаємо Біблію чи регулярно відвідуємо зібрання, а тоді, коли ми щоденно йдемо за Ісусом, коли ми уважні до Нього й дозволяємо Йому робити щось у наших серцях.

Світ непередбачуваний, і ми не знаємо, що нас чекає завтра, але дуже не хочеться, щоб день завтрашній застав нас зненацька через нашу низькопробну віру. Хочеться, щоб ми були людьми віри, людьми молитви, тими, хто глибоко знає свого Бога.

Дочекатися ранку третього дня

Чому Ісус після Свого воскресіння змушений був збирати Своїх учнів знову? Бо вони не дочекалися ранку третього дня. Я впевнений, що Бог чує наші молитви й прохання до Нього й щось робить там нас. Але ми не бачимо й не знаємо цього, тому потрібно вірою й довготерпінням успадковувати обітніци, щоб побачити славу Богу, коли настане ранок третього дня.

Пригадуєте Івана Хрестителя, якого Ісус назвав найбільшим із народжених жінками. Він був тим, хто зумів побачити в Ісусі Месію й сповістити людям про це. Але через певний час, перебуваючи у в'язниці, він посилає своїх учнів до Христа із запитанням: «Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекаєти на іншого?»... Ось що передав сказати йому Ісус: «Сліпі прозрівають і криві ходять, прокажені очищаються і глухі чують, мертві воскресають і убогі благовістять; і блаженний той, хто не спокуситься через Мене» (Мт. 11:3, 5-6).

Коли почуття розчарування приходить у життя, не біймося, як Іван, поставити Ісусові пряме запитання. Він обов'язково відповість. Але продовжуймо йти за Ним, навіть якщо вам не все зрозуміло. Навіть якщо вам не все подобається. Він з нами у всі дні — аж до закінчення віку. Не тільки в неділю чи на свята, а завжди: і тоді, коли важко, і коли розчарування підступає. Я думаю, що Ісус найбільше прославляється тоді, коли ви славите Його в найскладніших обставинах, як це робили Павло й Сила з колодами на ногах. Тому що тоді ми керуємося любов'ю (див. 1 Кор. 13).

А найбільша між ними — любов

Коли занепала надія, коли віра не спрацьовує — залишається любов, яка проведе через найтемніші часи. Ваша любов до Бога, яка впливає з тісних стосунків із Ним, триматиме вас, бо вона більша і від надії, і від віри.

Тому «полюби Господа Бога твоєю всією серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю» (Мт. 22:37). І тоді буде легко проказати слова молитви, якою молився Христос: «Господи, хай буде воля Твоя!». Це та молитва, під час якої на серці водночас важко й приємно.

Чи потрібен вам Ісус, Який не виправдав ваших очікувань? Чи потрібен вам Господь, Який не зробив того, чого ви хотіли б? Чи будете ви з Ним тільки тому, що любите Його? Ця любов — основа нашої перемоги над розчаруваннями.

Ісус, зустрівшись із Петром, не запитує: «Чи сподобалося тобі те, через що ти пройшов? Чи пам'ятаєш ти Мої проповіді?». Він запитує: «Чи любиш ти Мене? Якщо так — то життя продовжується...Тоді Я дам тобі завдання».

У складних життєвих ситуаціях, які ви, можливо, переживаєте в цю мить, Ісус дивиться вам в очі й каже: «Чи любите ви Мене?». Що ви скажете Йому у відповідь? Від цього залежить ваше подальше життя.

Павло Федорук.

ХРИСТІАНСЬКИЙ НОВИЙ РІК: ІСТОРИЧНІ ТА ДУХОВНІ АСПЕКТИ

Згідно з григоріанським календарем Новий рік починається 1 січня. У старому римському календарі рік розпочинався 15 березня. Березнева дата переважно була пов'язана з початком весни, тобто логічним часом початку нового року. Але з політичних та військових причин 1 січня 153 р. до н. е. став днем святкування Нового року. З того моменту римський рік починався у січні, і так триває досі.

Римський календар, також званий Юліанським календарем, широко використовувався у всій Західній Європі, поки його не переглянули італійський лікар, астроном, філософ та хронолог Алоїзій Лілій. Використовувати цей реформований календар заповів папа Григорій XIII у 1582 році. Тому календар цей назвали на його честь григоріанським і найширше використовують у світі.

«І промовляв Господь до Мойсея, говорячи: Промовляй до Ізраїлевих синів, говорячи: Сьомого місяця, першого дня місяця буде вам повний спочинок, пам'ятайте сурмлення, свята збори. Жодного робочого зайняття не буде робити, і принесе огню жертву для Господа» (Лев. 23:23-25).

Місяць тішрей випадає на вересень та жовтень за григоріанським календарем і є першим місяцем у традиційному єврейському календарі. Літо закінчилося, урожай зібрано, розпочинається осінній сезон. Цей перший день тішрей був святкуванням Нового року в Ізраїлі. Сьогодні його називають Рош-а-Шана.

Єврейська традиція свідчить, що ця

дата — день народження Адама. Деякі біблійні вчені вважають, що це був день народження Ісуса Христа, «останнього Адама». Коли цар починає царювати, це оголошується трубним звуком. Тому 1 тішрей сурмлять весь день. Можливо, так було і в Єрусалимі багато років тому, але мало хто знав, окрім кількох пастухів, що пасли овець поблизу Вифлеєма, про народження справжнього Царя царів.

Сьогодні цей звичай святкувати кінець одного року і початок наступного, як і раніше, називають григоріанським Новим роком або християнським Новим роком. Країни з іншими віросповіданнями мають власні новорічні свята. Дехто вважає, що для християн це свято має починатися з початком адвенту.

Адвентом у християнській церкві називається період, що передує Різдву. Починається він у неділю за чотири тижні до Різдва. Слово адвент — «пришестя» — походить від латинського *adventus*. Найчастіше на це слово посилаються, говорячи про друге пришестя Христа. Сезон адвенту служить нагадуванням про старозаповітну Юдею, яка очікує майбутнього

Месію, і християн, які чекають на повернення Господа і Спасителя Ісуса Христа.

Традиційно цей сезон має молитовний акцент: у цей час моляться про відновлення відносин з Господом, а також про спасіння та звільнення від гріхів.

Та як би там не було, Новий рік — це чудова нагода для християн зібратися разом, щоб відсвяткувати завершення ще одного року життя і розпочати Новий рік із молитвою та радістю.

Новий рік — це можливість фізично й емоційно відпочити, а також чудовий час для формування цілей у молитві на наступний рік.

«Це милість Господня, що ми не погнули, бо не покінчилося Його милосердя, нове воно кожного ранку, велика бо вірність Твоя! Господь це мій уділ, говорю душа моя, тому я надію на Нього складаю! Господь добрий для тих, хто надію на Нього кладе, для душі, що шукає Його! Добре, коли людина в мовчанні надію кладе на спасіння Господне» (Плач 3:22-26).

ШЛЯХ ДО БУДУЧНОСТІ

«Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїлів, до всього вигнання в неволю, що Я вигнав з Єрусалиму до Вавилону: Будуйте будинок, і осядьте, і засадіть садки, і споживайте їхній плід! Поберіть жінок, і зродіть синів та дочок... і помножтеся там, і не малійте! І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і молись за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій... Бо так промовляє Господь: По сповненні семидесяти літ Вавилону Я до вас завітаю, і справджу Своє добре слово про вас, щоб вернути вас до цього місця. Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію. І ви кликайте мене до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас» (Єр. 29:4-8).

Ми особливо любимо цитувати останні рядки згаданого тексту. Але зауважте, в якому контексті вони сказані. Коли Господь говорив ці слова до Свого народу? Тоді, коли народ перебував у критичній ситуації. Це було перше величезне руйнування відтоді, як Ізраїль вийшов із єгипетського рабства. За цей час він сформувався як єдиний сильний народ зі своєю традицією поклоніння Богові. Євреї вважали, що вони глибоко віруючі, бо в них є храм, тому їм казали: «Тут Господній храм, не прийде сюди зло».

Але розгорнімо Книгу пророка Єремії і в п'ятому розділі прочитаємо, що про них думає Бог: «Помандруйте по вулицях Єрусалиму, і розгляньтеся та розпізнайте, і на майданах його пошукайте: чи не знайдете там людини, чи нема там такого, що чинить за правом, що правди шукає, то Я їм пробачу! Коли ж вони кажуть: Як живий Господь, то справді клянуться неправдою».

Тобто, незважаючи на те, що ці люди вважали себе Божим народом, вони відійшли від Нього, були далекими від Божого стандарту. Вони грішили так, що не могли побачити Божого ідеалу.

А проте казали: «Тут храм Господній» — у той час, коли Єремія пророкував до них: «Ви спроне-вірилися Богові. І навіть якщо в цьому місті знайдеться Даниїл, Йов або ж Ной, Я не змілюся над ними».

Та не знайшлося того, хто зміг би заступитися за Єрусалим, бо не було жодного праведника в цьому місті.

Коли ж на Єрусалим насувалася велика біда — потужне військо, то за стінами міста сидів народ і тремтів, а царю Седекії пророки звіщали: «Не ввійде сюди!». І лише пророк Єремія сам-один стояв із дерев'яним ярмом на шій і казав, що народ чекає поневолення на сімдесят років. Усі кричали, що Бог

не допустить цього. Один із пророків навіть вигукнув, що якщо й буде поневолення, то лише на два роки, і зрвав із Єремії те ярмо.

Тоді Божий пророк зробив металеве ярмо, кажучи, що ще важчими будуть тяготи юдеїв, які доведеться їм перенести. Бо це Боже передбачення.

Господи, невже? Ізраїль не вірить. Ніхто не приймає це слово. Пророки і священники стоять перед царем та авторитетно заявляють: «Мир, мир!».

Та одного дня — дев'ятого дня дев'ятого місяця дев'ятого року — проломлено стіни Єрусалима. Седекія з синами втікає, їх наздоганяють: вбивають дітей, а Седекію полонять. Руйнують місто повністю, а всіх людей виводять у Вавилон. Це велика наруга для Ізраїлю. І в ту важку мить Господь каже їм: «Я знаю наміри, які маю про вас».

Господи, про що ці наміри, коли горить спадщина, країна, в якій вони народилися, виросли, жили? І Бог відповідає: «Я знаю наміри, які маю про вас. Ідіть у Вавилон! Я думаю, як дати вам будучність і надію».

Моменти, які ведуть до будучності

Хтось колись сказав, що будучність для апостола Петра — це коли його розпнуть вниз головою. Але це не так. То був епізод, який вів до будучності. Будучністю апостолів не було розп'яття чи котел смоляний. Їхня будучність — дванадцять престолів.

Господь каже: «У Мене є план дати будучність і надію для цього народу...» Господи, Ти для цього народу маєш план? У них немає правосуддя, немає милості, вони виготовляють собі ідоли, приносять жертви богиням, укладають контракт із Ашуром та єгиптянами. Вони живуть, як відступники. А Ти кажеш: «Я думаю про вас!»...

Тільки в Бога такий рівень милосердя та милості. Коли читаємо Книгу пророка Єремії до двадцять дев'ятого розділу, то дивуємося, наскільки народ зневажив Божі стандарти. Не було ані одної

людини, яка би могла вивести цей народ на рівень, на якому хотів їх бачити Бог. Вони народжувалися в сім'ях, які вже мислили неправильно, священники вже думали неправильно, пророки вже пророкували неправильно. Не було істини. А Бог каже: «Я маю для вас будучність».

Пригадуєте слова Ісуса Христа про дні Ноя? Він каже, що в останні часи буде так, як і в дні Ноя: люди їли, пили, продавали, купували, одружувалися... І не думали про загибель, аж поки двері ковчега не зачинилися й потоки дощу не ринули на землю, щоб їх вигубити. Тобто вони жили у доволі стабільному світі, доки не прийшло на них покарання від Бога.

Я зауважив закономірність: коли Бог визначає людей на знищення, Він їх не чіпає. Про Моаву Бог каже, що Він його не турбував, бо про нього вже було слово на знищення.

Але для Ізраїлю полон був одним із моментів, який вів до будучності. І, проводячи паралель із Україною, наголошу, що те, що відбувається в Україні, дає розуміння, що Бог не покінчив із нею. Він хоче дати нашому народу будучність і надію.

Коли Бог забажав дати Ізраїлю будучність та надію, то Він працював над ним: ламав його тверду шию, формував серце, змінював його природу. Бог знав, що якби ще ось так сто років вони прожили, то вже ніхто б не врятувався.

Коли я чую безліч свідчень із Харківщини, із Чернігівщини, із Миколаївщини, то розумію, що Бог працює з нашим народом. Один брат у телефонній розмові розповів мені, що на зібрання в їхню церкву приходять понад тисячу людей, тоді як до війни було близько 200. Зібрання відбуваються в три-чотири потоки.

Бог має для нас план

Ія перекоаний, що для України в Бога є будучність. Не економічні чинники визначають нашу будучність. Не політичне благополуччя. До будучності Бог вів Ізраїль через полон. Так, це було важко, треба було пройти через біль і страждання. Але це був шлях Божого формування, яким Він вів народ до миру. І там, у полоні, ми бачимо яскраві свідчення Божої дії. Бачимо Шадраха, Мешаха й Авед-Него і наймогутнішого на той час царя, який вигукнує: «Немає на землі Бога більшого, як їхній Бог!».

Наш Бог має силу і у Вавилоні показати Свою славу. Ми бачимо Даниїла з його глибокою посвятою Господу, якого цар Дарій теж визнав великим Богом.

У Книзі пророка Єзекіїля записні цікаві слова: «Бо так говорить Господь Бог: Хоч послав би Я на

Єрусалим чотири Свої лихі присуди: меча, і голод, і люту звірину та моровицю, щоб вигубити з нього людину та скотину, то все-таки залишаться в ньому рештки, що будуть випроваджені, сини та дочка. Ось вони вийдуть до вас, і ви побачите їхню дорогу та їхні вчинки, і будете потішені за те лихо, що Я навів на Єрусалим, за все, що Я навів був на нього. І потішаєт вас, коли ви побачите їхню дорогу та їхні вчинки, і пізнаєте, що не надармо зробив Я все, що зробив серед нього, говорить Господь Бог» (Єз. 14:21-23).

Тобто в полоні Бог сформує народ із новим серцем, новим мисленням, новим світосприйняттям. І це буде настільки дивним, що люди забудуть про нещастя. Постануть нові люди — люди майбутнього, які шануватимуть Бога, боятимуться Його, житимуть для Нього й ходитимуть Його дорогами.

Ми не знаємо до кінця, що робить Бог у нашій країні, але все, що робить Бог, досконале й переважає вічно. І лише дії Божі принесуть народові істинну вітчу.

І останнє. Вавилон у свій час вважав, що досяг великого тріумфу. Але останній розділ Книги пророка Єремії свідчить про його погібель. Пророк каже, що Вавилон буде, як той камінь, який валяється в морі й більше ніколи не спливе на поверхню, і ніхто його не знайде.

Де тепер Вавилон? Він ніколи не відновиться. Він став духовним прообразом усього нечестя, яке тепер панує у світі.

Господь у свій час прорік, що не стане Вавилону, і він не відновиться повіки. А над Єрусалимом засяє світло, бо це територія Божя.

Тому, Божий народе, перевіримо, на якій території ми живемо, який наш спосіб мислення, які наші цінності.

У Бога є плани про наше майбутнє. Шукаймо Божих доріг, запитуймо про Його план для нашого життя. І не дозволяймо діялові позбавити нас надії. Як би диявол не хотів нас злякати, Божа Церква — у Господніх руках, і Боже око пильнує за нею.

Можливо, буде важко, можливо, економічні основи зруйнуються, а це багатьом, і християнам також, здається дуже страшним, бо ми звикли покладатися на матеріальне. Але не дозволяймо людським стандартам формувати наші цінності. Покладаймося на Божі стандарти, які передусім спрямовані на спасіння наших душ.

Бог міцно тримає нас у Своїх руках. І Він має думки щодо нас, думки спокою, щоб дати нам будучність і надію.

Юрій Ковальчук.

ЗУПИНІТЬСЯ І ПІЗНАЙТЕ...

Ритм життя протягом останніх десятиліть значно пришвидшився. Особливо це помітно в мегаполісах — усі кудись їдуть, біжать, спішать... Усюди шум та гам, рух і метушня. І хоча розвиток науково-технічного прогресу мав би додатково вивільнити час, усе якраз навпаки. Цивілізаційні зміни відкривають для людей нові можливості для зручностей, розваг, занять, які забірають багато часу. Усе так, як колись сказав Еклезіяст: «Я бачив усі справи, що чинились під сонцем: й ось усе це — марнота та ловлення вітру!» (Екл. 1:14).

Нерідко доводиться чути, що однією з причин, через яку християни не відвідують богослужіння, не читають Слова Божого, не приділяють уваги молитовному життю, є брак часу. Певною мірою можна зрозуміти людей, які ледве зводять кінці з кінцями, потребують коштів на лікування і їм потрібно постійно заробляти, або ж інші серйозні труднощі забірають увесь їхній час. Проте зазвичай проблема в іншому. Час витрачається на світ розваг і насолод. Телебачення та інтернет захоплюють як молодих, так і старших людей. Тому Бог звертається до нас словами Святого Письма:

«Зупиніться і пізнайте (вгамуйтеся та знайте), що Бог Я, піднесусь між народами, піднесусь на землі!» (Пс. 45:11).

Зупинка можлива лише там, де існує рух. Зупинки бувають вимушені й невимушені. Коли ми побачили, що перед нашим автомобілем побігло його ж колесо, то розуміємо, що далі їхати не можна. Якщо машина вперлася бампером у дерево чи стовп, то продовжувати рух неможливо. Коли попереду прірва чи глухий кут, вичерпалося пального, щось вийшло з ладу, то їзда припиняється. Так виглядають вимушені зупинки.

Невимушена зупинка — це коли нам ніщо не заважає рухатися вперед, але ми приймаємо рішення зупинитися. Просто натискаємо на гальма і стаємо. Іноді, якщо люди не слухаються Господа і через надмірно швидкий темп життя не звертають на Нього увагу, Він допускає вимушені зупинки. Це стосується як окремої людини, так і сім'ї, родини, а то й цілого народу.

Втрата роботи, якій ми роками віддавали увесь свій час, вбачаючи в ній сенс свого життя і непомітно ставши кар'єристом, — це зупинка для нас.

Раптова хвороба і тривале перебування на лікарняному ліжку, яке «звільнило» нас від невпинної гонити за матеріальними благами, — це зупинка. І тепер уже вдосталь часу, щоб подумати і про сенс буття, і про Бога...

Подія, яка сталася 11 вересня 2001 року у США, змусила всю державу зупинитися. Жертвами нечужого терористичного акту стали 2 997 людей, громадяни 91 країни. У бапти-близнюки Всесвітнього торгового центру в Нью-Йорку врізалися два літаки під керуванням терористів. До цього американці жили в цілковитій впевненості у своїй безпеці. Руйнування споруд, якими Америка так пишалася, велика кількість жертв викликали паніку і тривогу. У 70% американців спостерігалася депресія, 33% жителів Нью-Йорка отримали посттравматичний стресовий розлад. Люди, віра в Бога яких охолола, ніби пробудилися і в Ньому почали вбачати захист

і безпеку. Та минуло небагато часу, і все повернулося на круг свій.

Та що там Америка, більшість із нас стали свідками такого у нас, в Україні. Революція Гідності (21 листопада 2013 року — лютий 2014 року), за яку було заплачено життям та здоров'ям багатьох наших співвітчизників, а потім початок військового конфлікту на сході держави у квітні 2014 року змусили нас зупинитися. Але чи надовго?

Храми, дома молитви та інші культові споруди були переповнені. Українці почали шукати захисту й порятунку в Бога. На площах багатьох міст нашої держави просто неба відбувалися богослужіння, під час молебнів люди схилили коліна, поклонюючись Господу. Здавалося, нація духовно відроджується. Та за кілька років життя повернулося у звичний ритм. Храми спорожніли, зло, неправда, вседозволеність та беззаконня знову розквітли.

Пандемія коронавірусу у 2019 році зупинила безліч людей по всій земній кулі. А 24 лютого 2022 року почалося широкомасштабне вторгнення російських військ в Україну, зупинивши звичайний ритм життя мільйонів людей не тільки в нашій державі, але і в багатьох інших. Війна, яка триває багато місяців, вже змінила долі багатьох. Для безлічі людей все ніби зупинилося. Що далі?

У притчі про сіяча розповідається, що однією з причин нещадності почуття Слова від Бога принести плід у нашому житті є клопоти: «А між терен посіяне — це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, і воно зостається без плоду» (Мт. 13:22).

Придбанна поля та волів, одруження, згідно з притчею про багату вечерю, стали причинами відмови від запрошення Бога прийти до Нього: «І послав він свого раба часу вечері сказати запрошенням: «Ідіть, бо вже все наготовано». І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: «Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прощу тебе, вибач мені!». А другий сказав: «Я купив собі п'ять пар волів і йду спробувати їх. Прощу тебе, вибач мені!».

І знов інший сказав: «Одружився ось я, і через те я не можу прийти» (Лк. 14:17-20).

Навіть служіння Богові може перетворитися на рутину, в якій не буде часу для того, щоб просто побути в Його присутності, поспілкуватися з Ним та врешті-решт почути Його. Прикладом є історія з Євангелія від Луки: «Він прийшов до одного села. Одна ж жінка, Марта їй на ім'я, прийняла Його в дім свій. Була ж в неї сестра, що звалась Марія; вона сіла в ноги у Ісуса, та й слухала слова Його. А Марта великою послугою клопоталася, а спинившись, сказала: «Господи, чи байдуже Тобі, що на мене самою полишила служити сестра моя? Скажи ж їй, щоб мені допомогла». Господь же промовив у відповідь їй: «Марто, Марто, турбуєшся й журишся ти про багато чого, а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї» (Лк. 10:38-42).

Дві жінки перебували в присутності Христа. Одна намагалася всіляко догодити Йому. Уся її увага була зосереджена на тому, аби прислужити Господу. Вона робила все дуже правильно, старанно, дбайливо. Раділа такому почесному гостеві, клопоталася великою послугою. Так поводить себе значна частина християн, які думають, що Бог має потребу в чомусь. Вони постійно заклопотані служінням Йому, навіть не задумуючись, чи потрібно те, що вони роблять. Богові. Марта, зайнята прислугуванням Господу, була незадоволена поведінкою сестри. Проте Господь схвально поставився до зацікавлення Марії і назвав це найкращою часткою, яка не відбереться від неї. Марта ж турбувалася багато про що, але не про те, що потрібно було насамперед та в чому був зацікавлений Учитель.

І не випадково одна з Десяти заповідей передбачає посвяту одного із семи днів тижня для Господа. Ми повинні проявляти самодисципліну, вириватися з круговерті земних турбот і клопотів для того, щоб у відповідні часи та пори зупинитися і пізнати Господа. Тому зупинімося і пізнаймо, що Він — Бог.

Ігор Крошук.

250 РОКІВ ТОМУ ВПЕРШЕ ПРОЗВУЧАЛА «О БЛАГОДАТЬ»

1 січня минуло 250 років відтоді, як громада ринково-го містечка Олні в Англії вперше заспівала гімн Джона Ньютона «О благодать» (Amazing Grace).

Гімн не одразу став популярним, але поступово ширився серед церков усіх деномінацій Америки і став піснею відродження на західному пограниччі та стандартом у піснениках ХХ століття.

Врешті-решт цей гімн став найпопулярнішим і найвідомішим у світі. Проте існують цікаві факти про цю пісню, які не відомі широкому загалу.

Бібліотека Конгресу США має колекцію з понад 3 000 записів виконання «О благодать» різними музикантами. Записи зроблені на вінілі, касетах, компакт-дискках та інших носіях у період з 1930-х років по 2000 рік. Колекція включає всі мислимі жанри — від класики до кантрі, від госпелу до релігійної world music.

Оригінальна версія пісні мала шість куплетів, але в 1910 році запевняльний видавець гімнів на ім'я Едвін Отелло Екселл замінив останні три куплети на один, взявши його з гімну під назвою «Єрусалим, наш щасливий дім», який налічував понад 70 куплетів. Можливо, він думав, що цього ніхто не помітить.

Почувши, як волинщик грає «О благодать» на урочистих державних заходах або похоронах, ви можете подумати, що це, мабуть, давня традиція. Але лише в 1972 році Королівська шотландська драгунська гвардія записала цю пісню на волинці й зробила її популярною.

«О благодать» — не первісна назва. Першою був «Огляд віри та очікування», оскільки гімн був написаний до Нового року як вправа в озиранні назад (огляд) і погляді вперед (очікування). Гімн закликає із вірою озиратися назад, на численні небезпеки, труднощі та пастки, через які Божя благодать підтримувала нас, і дивитися вперед з впевненістю, знаючи, що Божя благодать буде з нами, доки триватиме життя.

Ми не знаємо оригінальної мелодії пісні. Мелодія, під яку її співають, — це нотна мелодія під назвою «Нова Британія» з американського Півдня, вперше опублікована в 1829 році. Однак коли 250 років тому слова були опубліковані вперше, існували окремі нотні збірники і можна було підбрати будь-яку мелодію, яка підпадала під «загальний метр» гімну. Деякі з ранніх мелодій цієї пісні дуже відрізняються від тієї, яку знаємо сьогодні.

«О благодать» здавна плекали афроамериканські церкви як євангельську пісню чорношкірих. Проте слова написав колишній капітан невільничого корабля Джон Ньютон, англіканський священник в англійському Мідленді, через два десятиліття після того, як залишив роботу вільно.

Пізніше він переїде до Лондона і зробить ключовий внесок у скасування работоргівлі.

«О благодать!» — це перефразування слів царя Давида. Джон Ньютон написав «О благодать!» для служби на Новий рік 1773 року, і пісня мала супроводжувати проповідь на тему 1 Хронік 17:16-17. У цьому уривку цар Давид здивовано реагує на повідомлення пророка Натана про Божу обіцянку зберегти рід Давида і його царство навіки. «І прийшов цар Давид, і сів перед Господнім лицем та й промовив: Хто я, Господи, Боже, і що таке дім мій, що Ти довір мені аж сюди? Та й це було мале в очах Твоїх, Боже, і Ти говорив про дім Свого раба на майбутнє, і Ти показав мені покоління людське, і підніс мене, Господи Боже!».

Іншими словами, Давид відповів: «Дивовижна благодать! Ти не лише врятував такого, як я, але й поширив Своєю благодаттю на моїх нащадків». Ця благодать врешті-решт сповнілась в Ісусі Христі як найбільшому сину Давида.

Коли Джон Ньютон писав гімн, це було частиною його регулярної практики самоаналізу — він зупинявся у ключові моменти, щоб згадати свої гріхи й Божу милість в минулому і присвятити себе Божій волі на майбутнє.

1 січня 1773 року він записав у своєму щоденнику: «Я зараз на 49-му році життя і можу очікувати, що через кілька років піду туди, звідки більше не повернуся... Нехай Твоя благодать завжди тримає мене в очікуванні, доки не настануть призначені мені зміни».

Цю практику роздумів можемо запозичити і ми сьогодні, коли співаємо гімн, — через 250 років після того, як його вперше заспівала громада Ньютона.

признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах і моліться один за одного, щоб вам уздоровитися».

Навіщо визнавати свої гріхи одне перед одним? Яків відповідає: щоб зцілитися.

ПОКАЯННЯ — це зміна серця і розуму, яка наближає до Бога. Це поворот від гріха і звернення до Бога за прощенням.

Покаяння мотивоване любов'ю до Бога і щирим бажанням коритися Його заповідям.

ПРОЩЕННЯ — Ісус навчав, щоб ми прощали одне одному від усього серця (Мт. 18:15-35).

Важливо також навчитися приймати Божє прощення.

Вам є що визнавати? Довірте це тому, кому можна довіряти.

Є хтось, кому потрібно простити? Зробіть все, що потрібно, і простіть йому.

Мт. 5:24 — «... залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся, і принось свого дара».

Анна Веренич.

ДУХОВНІ ПРОБЛЕМИ І ЇХ ДУХОВНІ ВИРІШЕННЯ

Згідно з недавнім опитуванням читачів, на перший план сьогодні виходять наступні духовні проблеми: **матеріалізм; гордість; егоцентризм; гнів/гіркота; лінь; сексуальна хіть; переїдання; обман.**

Духовні проблеми повинні мати і духовні вирішення... Особистий час із Богом, молитва і вивчення Писання роблять нас духовно сильними і здатними перемагати спокуси. А відсутність постійності в духовному житті — пряма дорога до духовних проблем.

Виявивши у своєму житті одну чи декілька таких проблем (у списку вище — лише деякі з них), насамперед потрібно зайнятися духовним зміцненням своєї внутрішньої людини, щоб здобути достатньо внутрішніх ресурсів для протистояння спокусам.

Кожна духовна проблема має свої причини, тому і підхід до їх вирішення повинен індивідуальний. Однак існують універсальні духовні ключі, які можна застосувати практично завжди.

ВИЗНАННЯ гріха перед Господом — і на початку християнського життя, і як постійна практика.

1 Ів. 1:9 — «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої».

Як. 5:16 — «Отже,

ЄВАНГЕЛІЄ ІСТИНИ

Євангеліє від Матвія — найбільш єврейське Євангеліє із чотирьох. Його написав єврей і насамперед для євреїв. Еллінізована юдейська культура епохи Другого храму однозначно належить до культури провини. Тому Євангеліє від Матвія найбільшою мірою апелює до категорії істини, проголошуючи Боже виправдання.

За свідченням Папія та Євсевія, місцем написання Євангелія від Матвія є Палестина, хоча окремі частини могли бути написані і в Антіохії. Звернене воно «до загиблих овець дому Ізраїлевого» (10:6, 15:24).

Христос у ньому відкривається як Син Давидів і Син Авраамів (1:1), щоб цільова аудиторія могла відчути власну причетність до подій, що описуються в ньому. Недарма розповідь починається із родоvodu Ісуса від Авраама через Давида, який розділений на три блоки по чотирнадцять родів.

Згідно з гематрією (юдейською нумерологією, що ставить сенс слів у відповідність з їхніми числовими значеннями), три — це число Бога, а чотирнадцять — число імені Давид. Для юдея, знайомого з системою числення імен, це має вказувати на месіанську божественність Ісуса.

Контекстуалізація змісту досягається через співвіднесення описуваних подій зі старозаповітними пророцтвами, які були добре

знайомі його читачам. Ніхто з інших євангелістів до цього не вдається. У Матвія ж ключова фраза «Це сталося, щоб здійснилося те, що сказав Господь через пророка» повторюється десять разів!

Зміст Євангелія показує Ісуса як учителя — того самого нового Мойсея. Якого сто сується старозаповітна обітниця: «Пророка з-поміж тебе, з-поміж братів твоїх, як і мене, здійснив тебе Господь, Бог твій, — слухай його» (Повт. Зак. 18:15, згодом ця цитата двічі повторюється в Діях апостолів у контексті проповіді юдеям — 3:22, 7:37).

В оповіданні проглядається ціла низка сюжетних паралелей між життям Ісуса і Мойсея. Так, порятунок Христа від побиття вишлеемських немовлят іродом нагадує порятунок Мойсея від фараона, який знищував єврейських немовлят (2:16). Повернення святого сімейства з Єгипту порівнюється з виходом звіди єврейського народу (2:15). Сорок днів випробування Ісуса в пустелі перед початком Його служіння асоціюються з сорока роками, які провів там Ізраїль перед заволодінням обітованою землею.

За аналогією із П'ятикнижжям Мойсея Матвій поділяє вчення Ісуса на п'ять блоків, кожен з яких починається словами «навчати став» і закінчується фразою «перестав навчати» (5-7, 10, 13, 18-19, 24-25). Дарування заповідей Мойсею на горі Синаї порівнюється із заповідями блаженства і Великим дорученням, які Ісус проголосив на горі в Юдеї. Усе Євангеліє від Матвія пронизане старозаповітним символізмом.

Сергій Головін.

ВТЕЧА ВІД РЕАЛЬНОСТІ

«Все буде добре!» — так намагаються потішити себе і людей поруч багато українців із початком повномасштабного вторгнення сил зла зі східного та північного напрямків на нашу Батьківщину. Але багато хто робить із цілком добрих слів життєву установку — щось на кшталт магічного заклинання — і намагається втекти від реальності.

Спробуйте поспостерігати за людьми, які постійно твердять, що «все буде добре», і ви дійдете невтішного висновку: дуже багато з них не готові сприймати реальність і ховаються від неї різнорозмірними способами, намагаючись переконати самих себе, що «все буде добре, усе гаразд».

Одні занурюються в роботу так, що нічого не помічають навколо; хтось намагається сховатися від реальності за допомогою антидепресантів чи алкоголю або інших речей, які об'єднує спільна риса: вони забирають усю увагу, завдяки чому людина не зважає на реальність навколо. Це відбувається практично з усіма в різні періоди часу, просто в час поневірянь і лих, які принесла війна, це питання стає більш явним і болішим.

Можна було би стверджувати, що донедавна багатьом українців вдавалося втекти різними способами від реальності, якби не виялові відключення електроенергії, а разом із тим позбавлення багатьох благ цивілізації. Це своєрідне нагадування про те, що в країні, на превеликий жаль, триває війна. І це Боже нагадування для тих, хто намагається втекти від реальності, вдаючи, що все гаразд, що ніякої війни немає, а якщо є, то вона десь далеко... Бо ракетні обстріли доводять зворотнє. І багатьом людям мимоволі

доводиться хоча б на якийсь час повертатися до реальності, щоб потім знову марно намагатися втекти від неї.

Виникає цілком доречне питання: а що поганого в тому, що люди втікають від реальності? Хіба від усвідомлення всього негативу щось стане краще?

Відповімо на це так: стане кращою реакція певної людини на події, що стаються навколо. Тобто це збільшить її шанси на виживання і може підштовхнути до роздумів про вічне і про Бога, в Якому і треба шукати пристрасті і розради в будь-які часи: «Господь — твердина моя і пристановище моє, визволитель мій, Бог мій, поміч моя; на Нього моя надія, оборонце мій, ріг спасіння мого, заступник мій» (Пс. 17:3).

І це значно краще (і дієвіше), ніж намагатися сховатися від реальності, марно намагаючись переконати себе і людей поруч, що «все буде добре, усе гаразд».

God.in.ua.

№ 1 (220)

Виходить щомісяця

СІЧЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Тарас Пришляк.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

P/P UA 69305299000026001025500907,
АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.